

» θὰ σᾶς κακοποιήσωμεν ὅπως δυνήθωμεν.» Ἐπει-
δὴ ὁμως οὐδεὶς ἐκ τῶν τειχῶν ἀπεκρίνετό τι οἱ
ἱππότες ἀπεφάσισαν νὰ προπαρασκευασθῶσιν εἰς
πόλεμον.

Τῇ 6 ἰουλίου 1204 συνελθόντες οἱ ἱππότες ἐν
συμβουλίᾳ εἰς τὴν πεδιάδα τῆς Χρυσουπόλεως, ἐν-
θα τανῦν ὑπάρχει τὸ Ὀθωμανικὸν Κοιμητήριον, ἀ-
πεφάσισαν ὥστε ὁ μὲν στόλος νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν
Βόσπορον, ὁ δὲ στρατὸς νὰ διαιρεθῇ εἰς ἐπτὰ φά-
λαγγας, ὅπως πολεμήσωσι τὸν αὐτοκράτορα, ὅστις
ἰδὼν τὰς προπαρασκευὰς τῶν σταυροφόρων εἶχε
στρατοπεδεύσει εἰς τὴν ἀκτὴν τὴν νῦν καλουμέ-
νην τοῦ Τοπχανᾶ μέχρι τοῦ Διπλοκιονίου (Μπε-
σικτὰς) μετὰ πολυαριθμοῦ στρατοῦ, οὗ ἡ θέα ἐξή-
γειρε τοὺς σταυροφόρους, ὥστε ils ne demendent
mie chasguns qui doit aller devant. Ἀλλ' ὁ
χαυὸς Ἀλέξιος μὴ τολμῶν νὰ συμπλακῇ, ἐθεώρησε
κατάλληλον νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ στρατόπεδόν του
καὶ ἀποσυρθῇ εἰς τὴν πόλιν, ἀφίνων οὕτω κυρίου
τοῦ Γαλατᾶ τοὺς σταυροφόρους, οἵτινες εἰσῆλθον
τέλος καὶ εἰς αὐτὸ τὸ φρούριον αὐτοῦ, ἀφοῦ οἱ ἐν
αὐτῷ ἀπεπειράθησαν ἐπὶ μικρὸν ἵνα ἀντικρούσωσι
τοὺς ἐχθρούς. Μετέπειτα δὲ θραύσαντες τὴν με-
γάλην ἄλυσον, ἥτις ἐμπόδιζε τὴν εἰσόδον τοῦ
λιμένους καὶ εἰσελθόντες εἰς αὐτὸν, ἐκυρίευσαν καὶ
τὰς γαλέρας τῶν Βυζαντινῶν. (ἀκολουθεῖ)

ΕΠΑΜ. ΣΤΑΜΑΤΙΑΔΗΣ.

ΤΑ ΔΥΣΑΡΕΣΤΑ ΤΗΣ ΔΟΞΗΣ.

Ἱστορία ἀνέκδοτος τοῦ 10 αἰῶνος.

Ὁ μακαρίτης Ῥοβενσὼν, διάσημος φυσικοασρο-
ναύτης, ὡς υπογράφεται, δὲν ἰστόρησεν ἀκριβῶς
ἐν τοῖς ἀπομνημονεύμασιν αὐτοῦ ὅλα, ὅσα τῷ
συνέβησαν· οὕτω π. χ. ποιεῖται μνεῖαν πολλῶν
φυσικῶν πειραμάτων του, ἐπιτυχῶς γενομέ-
νων ἐν Βρυξέλλαις κατὰ τὸ ἔτος 1810, παρα-
λείπων ὅλως σκηνὴν τινα, τῆς ὁποίας αὐτὸς ἦτον·
ἀν οὐχὶ ὁ ἥρως, τοῦλάχιστον ἡ μηχανή, ἵνα μετα-
χειρισθῶμεν τοὺς ἀρχαίους ὅρους τῆς θεατρικῆς
τέχνης.

Τὸ ἐσπέρας ὅτε δὲν ἦτον εἰς τὸ θέατρον τοῦ
δάσους, ὅπου ἔτρεπε τὸ κοινὸν διὰ μυρίων θαυμα-
τουργημάτων, ἐδείπνα συνήθως ἐν τινὶ τῶν ἐπι-
σημοτέρων ξενοδοχείων. Ἐκεῖ ἠρέσκειτο νὰ διηγῇ-
ται εἰς τοὺς συνδαιτημένους τὰ ἔκτακτα συμβάντα
τοῦ ἐπισημονικοῦ βίου του, τοὺς κινδύνους, τοὺς

ὁποίους διῆλθεν ἐν Σουηδίᾳ, τὰ ἐναέρια ταξείδιά
του, τὰς λαμπρὰς τύχας, τὰς ὀφειλομένας εἰς τὴν
εὐφυίαν του, τέλος τὰς ὁραίας ὑποδοχάς, τῶν
ὁποίων ἡξιοῦτο ἐν ταῖς ἐπισημοτέροις συνανα-
στροφαῖς τῶν Παρισίων. Οἱ ἐξοχώτεροι ἄνδρες
ἐπεζήτουν τὴν φιλίαν τοῦ ὁ Καμβάσαρες, πλησίον
αὐτοῦ ἐλησμένον· ὅτι ἦτον ὁ πρωθυπουργὸς τοῦ
κράτους, ὁ Κ. Γαλλεϋράνδος ἠσθάνετο μεγίστην
εὐχαρίστησιν ὑποκλίπτων μίαν ὥραν παρὰ τῷ
διασήμε φυσικῷ. Ἡ Μαρία Λουῖζα ἀπῆλθε ἐπιμύ-
νως μίαν ἐπίσκεψιν καθ' ἡμέραν παρὰ τοῦ μάγου,
τοῦ τελειοποιήσαντος ἐπαισθητῶς τὴν φαντασμα-
γορίαν, καὶ ἡ Α. Μαγαλιούτης ὁ αὐτοκράτωρ καὶ
βασιλεὺς προσεφέρετο τοσοῦτον οἰκειῶς πρὸς αὐ-
τὸν, ὥστε πολλάκις τὸν ἔσυρεν ἀπὸ τοῦ οὔς εἰς
ἐνδειξιν ἄκρας εὐνοίας καὶ οἰκειότητος, ἥς ἡξίου
δύω ἢ τρεῖς μόνον ἐκ τῶν εὐνοουμένων του.

Ἀλλ' ὁ Κ. Ῥοβενσὼν ὁμολογεῖ ἀπροκαλύπτως
ὅτι τῆς συνναστροφῆς ὅλων τῶν περιγίπων καὶ
ὅλων τῶν μοναρχῶν τοῦ κόσμου προετίμα τὴν τῶν
καλλιτεχνῶν καὶ συγγραφέων. Ἐγευμάτιζε τακτι-
κῶς ἅπαξ τῆς ἐβδομάδος μετὰ τοῦ Λεβρόνου, τοῦ
ποιητοῦ τοῦ Ἐκδικητοῦ. Ὁ Ἄνδριε δὲν ἀπῆξιον
νὰ τὸν συμβουλευῆται ἐπὶ τῶν μαθημάτων τοῦ
γυμνασίου του, ὁ Δελήλ τῷ ἀνεγίνωσκε τοὺς στί-
χους του, ὁ Ἀρνὺ τῷ ἔδιδε τὰς ἀπαρχὰς τῶν ἐπι-
γραμμάτων του, ὁ δὲ Κ. Δὲ Ζουῆς, βασιλεὺς οὗτος
τῆς κριτικῆς, εἰς αὐτὸν ὤφειλε πολλὰς τῶν εὐφυῶν
ἐπιφυλλίδων του. Τέλος ὁ Μάριος Ἰωσήφ Χενιέρος
δὲν ἠδύνατο νὰ ζήσῃ χωρὶς αὐτόν· ἂν τυχὸν δὲν
τὸν ἐβλεπε δύο κατὰ σειράν ἡμέρας, ἔτρεχεν εἰς
τὴν οἰκίαν του, τὸν κατησπάζετο καὶ δὲν ἤθελε
πλέον νὰ τὸν ἀφήσῃ.

— Λοιπὸν θὰ εἰσθε πολὺ εὐχαριστημένους διέ-
κοψεν ὁ ξενοδόχος, διότι ὁ Ἄνδρέας Χενιέρος ἔφθα-
σεν εἰς Βρυξέλλας κατέβη πρὸ ὀλίγου ἐδῶ εἰς τὸ
ξενοδοχεῖόν μας.

— Ὁ Μάριος Ἰωσήφ Χενιέρος· ἀνέκραξεν ὁ Ῥο-
βενσὼν μετὰ χαρᾶς θορυβώδους· μὲν ἀλλὰ προ-
διδούσης ἀμηχανίαν, ὡς ἠδύνατό τις εὐκόλως νὰ
μαντεύσῃ.

— Αὐτὸς ὁ ἴδιος, ἐπὶ τοῦ καταλόγου ἔγραψε
τὸ ὄνομά του μεγάλαις γράμμασι Χενιέρος· ἄλλως
τε τὸ εἶχον ἀναγνώσει καὶ ἐπὶ τοῦ κιβωτίου του·
εἶχε δὲ ἀρχικὸν στοιχεῖον M. Πιστεύω ὅτι θὰ γνω-
ρίσητε τὸν χαρακτῆρα τοῦ γραψίματος τοῦ φίλου
σας ἐπὶ τοῦ καταλόγου μου.

— Βεβαίωτατα! Εἶναι αὐτὸς ἀναμφιβόλως, ἀ-
πῆντησεν ὁ Ῥοβενσὼν· θὰ ὑπάγω αὔριον τῇ

πρωίαν νὰ τῷ προσφέρω τὰ σεβάσματά μου.

Αὔριον; . . . Ὅα περιμένεις ἕως αὔριον νὰ ἐπανίδης τὸν φίλον σου; . . .

— Ναι, διότι πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς μου εἶχον μὲν ὀλίγον συγχυσθῇ.

— Ἐσυγχύσθητε μὲ τὸν συγγραφέα Καρόλου τοῦ IX, τοῦ Φενελῶνος, τοῦ Γάτου Γράκχου! ὑπολαβὼν εἶπε νέος τις, ἐναθρυνόμενος ἐπὶ φιλολογικῇ μαθησί. Ἢ, ἂν ἤμην φίλος του ἐγὼ ἤθελον τὸν ἔχει ἤδη εἰς τὰς ἀγκάλας μου καὶ τῷ ζητεῖ συγχώρησιν διὰ τὰ ἐναντίον μου παράπονά του, καὶ ὅχι νὰ φέρωμαι ὡς δυσηρεστημένος.

— Ἐχετε εὐγενῆ αἰσθήματα, κύριε, καὶ παραδέχομαι τὴν ιδεάν σας. Λοιπὸν θὰ σὰς μιμηθῶ, καὶ ἀμέσως τρέχω εἰς ἐπίσκεψιν τοῦ φίλου μου Χενιέρου.

— Καὶ ἡμεῖς, κύριαι, προσέθηκεν ὁ ἐνθουσιώδης φιλόλογος δὲν θὰ ἐκφράσωμεν τὸν θαυμασμόν μας εἰς ἓνα τῶν μεγάλων συγγραφέων τοῦ ΙΘ'. αἰῶνος; Χθὲς ἀκόμη εἰς τὸ θέατρον ἐπεφημυζόμεν μία τραγωδίαν τοῦ Χενιέρου! . . . καὶ σήμερον ὅτε ὁ Χενιέρος μᾶς τιμᾷ διὰ τῆς παρουσίας του δὲν θὰ λάβῃ δαῖμα τι τῆς συμπαθείας μας; Ἀδύνατον! πρέπει ὁ Χενιέρος νὰ μάθῃ πόσον οἱ κάτοικοι τῶν Βρυξελλῶν ἐκτιμῶσι τοὺς μεγάλους ποιητάς· ὀφείλομεν νὰ τοῦ προσφέρωμεν μίαν μουσικὴν συμφωνίαν.

— Ναι, ναι, νὰ τοῦ κάμωμεν μίαν πατηνάδαν. . . Ἀξίζει, ἐπανέλαβον πανταχόθεν ἐνθουσιωδῶς. Πατηνάδα! πατηνάδα!

Καὶ ἅπαντες ἔσπευσαν νὰ ἐτοιμάσωσι τὰ τῆς μουσικῆς συμφωνίας, συμπαραλαβόντες καὶ τὸν Ῥοβενσῶνα εἰς τὴν φαιδρὰν συνωμοσίαν καὶ ἐπιφορτίσαντες αὐτὸν νὰ δημηγορήσῃ πρὸς τὸν ποιητὴν, παρουσιάζων τοὺς ἐν Βρυξελλαῖς θιάσώτας του. Ὁ Ῥοβενσῶν ἠθέλησε ν' ἀποφύγῃ τὴν τιμὴν αὐτὴν, ἀνήκουσαν, ὡς διῆχυρίζετο, εἰς τινὰ κάτοικον τῆς πόλεως, ἀλλὰ μὴ ληφθείσης ὑπ' ὅψιν τῆς ἀβροφροσύνης ταύτης, παρηκολούθησε καὶ αὐτὸς τοὺς ἄλλους.

Πρὸς διασάφισιν τῶν ἀνωτέρω προσθέτομεν ὅτι οἱ Βέλγοι εἶναι οἱ περιφημότεροι κωμασταὶ τῆς οἰκουμένης. Οἱ Ἰσπανοὶ αὐτοὶ δὲν εἶναι ὑπερβολικοὶ εἰς τὰς νυκτερινὰς αὐτὰς μουσικὰς συμφωνίας, παραβαλλόμενοι πρὸς τοὺς καλοὺς κατοίκους τῆς Φλαμανδίας· τὰ ἐπικρατοῦντα παρὰ τοῖς τελευταίοις τούτοις εἶναι ὕλισμός καὶ κῶμος. Ἀναχωρεῖς κῶμος, ἐπιστρέφεις κῶμος· ἐάν τις ὑπανδρεύηται, ἐάν γεννᾶται παιδίον ἐάν

τις ἐορτάζῃ, ὁ κῶμος ποτὲ δὲν λείπει μὲ τὸν βαρύαυλόν του, τὴν βάρβιτον, τὸν αὐλόν, τὴν ἀρμονικὴν σάλπιγγα καὶ τὴν μεγάλην βάρβιτον. Φθάνουν εἰς τὴν ὠριsmένην οἰκίαν μυστηριωδῶς κατὰ τὴν ἐννάτην τῆς ἐσπέρας καὶ τοποθετοῦνται ἐν ἄκρᾳ σιγῇ ὑπ' αὐτήν. Ἐν! δῶ! τρία! ὁ διδάσκαλος τῆς μικρᾶς ὀρχήστρας ἐκτείνει τὸ πληκτρον τοῦ καὶ δίδει τὸ σημεῖον . . . παρευθὺς ἐκρίγνυται ἡ θριαμβευτικὴ ἀρμονία! Τὸ πλῆθος συρρέει πανταχόθεν, τὰ παράθυρα ἀνοίγονται καὶ πληροῦνται περιέργων, ῥαγδαῖα χειροκροτήσεις καὶ μακραὶ ἐπευφημίαι πληροῦσι τὸν ἀέρα· τὸ δὲ σύνθημα τοῦ τέλους δίδει συνήθως ὁ τιμώμενος διὰ τῆς μουσικῆς ταύτης συμφωνίας, ὅστις πολλάκις ἐγείρεται τῆς κλίνης καὶ τρέχει εἰς τὸ παράθυρον, ὅπως ἀπαγγεῖλῃ τὴν προσφώνησίν του. Φορῶν τὸν νυκτικὸν σκούφον τοῦ καὶ κρατῶν διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς τὴν ἐφεστρίδα του, διὰ τῆς ἐτέρας προσφέρει τὰς εὐχαριστίας του καὶ ἀπομάσσει τὸ ἐκ τῆς συγκινήσεως κατακυλιόμενον ἐπὶ τῶν παρειῶν τοῦ δάκρυ.

Ἐνῷ δραστηρίως κατεγίνοντο περὶ τῆς δοθησομένης μουσικῆς συμφωνίας εἰς τὸν Κ. Χενιέρον, οὗτος ἀφοῦ ἀπηλλάγη τῶν ὑποδημάτων του καὶ ἤναψε πῦρ εἰς τὸ δωμάτιόν του, διότι ὁ Νοέμβριος ἦτον ἄρκετὰ ψυχρὸς, ἀφῆκε τὰ ὀδοιπορικὰ του ἐνδύματα καὶ ἐνεδύετο θερμὸν καὶ πλατὺ ἐπανοφόριον μάλλινον ἀφοῦ προηγουμένως διέταξε νὰ τῷ φέρωσιν εἰς τὸ δωμάτιόν του τὸ γεῦμα· ἦτον δὲ εὐκόλον νὰ ἐννοήσῃ τις ἐκ τῶν τρόπων τοῦ μικροσώμου τούτου ἀνδρὸς, ἄγοντος τὸ πεντηκοστὸν τῆς ἡλικίας του ἔτος, τὴν ἄπειρον ψυχικὴν εὐχαρίστησιν ἀνθρώπου διαφυγόντος μέγαν κίνδυνον, ἢ τοῦλάχιστον κακὴν τινὰ συνάντησιν. Ἀνέπνεεν ἐν ἀνέσει, ἐκόμπαζεν ἐπὶ τῆς ἑδρας του καὶ ἐγοητεύετο ἐκ προοιμίων ἀπὸ τὸ δαῖπνον του. Ἡ ἀνάπαυσις καὶ ἡ ὀρεξίς, ὧν ἦτον ἐστερημένος ἐπὶ τινὰ καιρὸν ἕνεκα δυσχερέστου γεγονότος, ἐπανήρχετο τέλος πάντων κατὰ πᾶσαν πιθανότητα.

Τῷ ἐπανῆλθεν ὅμως ἐν μέρει ἡ προτέρα τοῦ ἀθυμίας, ὅτε εἶδε τὸν ξενοδόχον αὐτοπροσώπως μὲ τὸ χειρόμακτρον ὑπὸ μάλῃς κομίζοντα τὸ φαγητόν, ἀντὶ νὰ στείλῃ κατὰ τὸ σύνθημα ἓνα τῶν ὑπηρετῶν τοῦ· ἐνυπῆρχε δὲ εἰς τοὺς τρόπους τοῦ ἀνθρώπου τούτου, εἰς τὸ πονηρὸν μεδίαμά του, καὶ τὰς ὑπερβολικὰς περιποιήσεις του, δὲν εἰζέυρω μυστήριον τι ἐγγὺς νὰ προδοθῇ. Ὁ ξενοδόχος ἐκτὸς τούτου παραδόξως πῶς ἔσπεσε

νά ἐπικαλαμβάνη συνεχῶς τὸ ὄνομα τοῦ ξένου. Τυτὸ ἤχει κακῶς εἰς τὸ νευρικὸν σύστημα τοῦ ὁδοιπόρου. Ὁ Κ. Χενιέρος δὲν ἐπιθυμεῖ ἄλλο τι; ὁ Κ. Χενιέρος μένει εὐχαριστημένος; ὁ Κ. Χενιέρος δὲν διατάσσει τίποτε ἄλλο; Πῶς ὁ Κ. Χενιέρος εὔρε τὸ ψητὸν ὀρνίθιον;

Ἄλλ' ἐκεῖνος, πρὸς τὸν ὁποῖον αἱ τοιαῦται καὶ τοσαῦται ἐγένοντο περιποιήσεις, ἠκολούθει διὰ τοῦ βλέμματός καὶ μετ' ἀνητυχίας ὅλα τὰ κινήματα τοῦ ξενοδόχου, διότι ἐν τῇ υπερβολῇ τῆς φιλοφροσύνης ὑπόπτειν τὴν εἰρωνίαν. Ἐν ᾧ λοιπὸν προσεπάθει νὰ ἀντικαλύψῃ τὴν λύσιν τοῦ αἰνίγματος τούτου, καὶ ὡς ἐρρέθη ἡ τοιαύτη προσπάθεια δὲν ἐγένετο ἄνευ τινος παραχῆς, αἰφνης ἡ μουσικὴ συμφωνία ἀντήχησεν εἰς τὴν ὁδόν.

Τὸ περὶνιον ἐξέφυγε τῶν χειρῶν τοῦ Χενιέρου καὶ τὸ πρόσωπόν του ἐκαλύφθη ὑπὸ νεκρικῆς ὠχρότητος, πρὸ πάντων ὅτε ὁ ξενοδόχος ἀνεφώνησεν.

— Ὁ Κ. Χενιέρος δὲν περιέμενε βεβαίως τὴν ὑποδοχὴν ταύτην!

— Καὶ πῶς; ἔμαθον τὴν ἀφίξίν μου εἰς Βρυξέλλας;

— Ὁρῶτε τὴν τελετὴν ταύτην εἰς τινὰ φίλον σας ἐκ Παρισίων, ὅστις σᾶς ἀνεγνώρισεν.

— Ὁ κακοῦργος, τὸ τέρας! ἀνέκραξεν ὁ ὁδοιπὸρος ἐγκαταλείπων τοὺς Παρισίους διὰ νὰ τὸν ἀποφύγῃ, καὶ ἐκεῖνος μὲ ἀκολουθεῖ, καὶ μηχανᾶται τοιαύτας σκηνάς! Τί θόρυβος! Τί ἀλλалаγμός! Τί ἐκαμα λοιπὸν εἰς αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον;

— Δὲν πρέπει νὰ κακοφανεῖ εἰς τὸν Κ. Χενιέρον, εἶπε ταπεινῶς ὁ ξενοδόχος, ὅστις ἔκαμε τὸν περικυκλωμένον ἠξοῦρουν νὰ τὸν ἐκτιμήσουν εἰς Βρυξέλλας καθὼς καὶ εἰς Παρισίους, ὅθεν δὲν ἦτο δυνατόν νὰ σεβασθῶμεν τὸ *incognito* ἀνδρός, οἷος ὁ Κ. Χενιέρος.

Οἱ λόγοι οὗτοι ἀντὶ νὰ κατασιγάσωσι τὴν ἀγανάκτησιν καὶ τὰς σπασμωδικὰς κινήσεις τοῦ ἥρωος τῆς τελετῆς, ἠρέθιζον ἐξεναντίας περισσότερον αὐτόν. Ἐν τούτοις ὁ κῶμος ἐξηκολούθει μετ' αὐξανομένης μεγαλοπρεπειᾶς! Ἐὰν οἱ μουσικοὶ ἔπαυον πρὸς στιγμήν, τὸ πλῆθος ἐξέπεμπε φωνὰς, μεταξὺ τῶν ὁποίων ὁ ξένος διέκρινε κάλλιστα τὸ ὄνομά του.

Ὁ Χενιέρος! ὁ Χενιέρος! ὁ Χενιέρος!

Μετὰ τοιούτου θόρυβου δὲν ὑπάρχει ὑπεκφυγὴ, ἐψέλλισε, πρέπει νὰ ὑποστῇ τὴν τύχην μου.

Ἠγέρθη καὶ ἀνοίξας τὸ κιβώτιόν ἔλαβε ζευγὸς

πιστολίων καὶ τὰ ἔθεσεν ἐπὶ τῆς ἐστίας· ὁ ξενόδοχος, ὅστις δὲν ἠγνόει πλέον, ἢ μᾶλλον ὅστις οὐδέποτε ἐνόησεν, ἔσπευσε νὰ δραπετεύσῃ ἐκ τοῦ δωματίου ἐκστατικὸς, διότι πρῶτην φορὰν ἔβλεπεν ἄνθρωπον ἀπελπιζόμενον οὕτως ἔνεκα συνηθεστάτου κῶμου.

— Τώρα, εἶπεν ὁ νέος φιλόλογος ὁ προσκαλέσας τὰς ἀποδιδόμενας τῷ ποιητῇ τιμὰς, ὁ Κ. Χενιέρος θὰ ἐξέλθῃ βεβαίως εἰς τὸν ἐξώστην ὅπως ἐκφράσῃ τὰς εὐχαριστήσεις του.

— Δὲν ἀμφιβάλλω, προσέθηκεν ὁ φυσικός, ὅστις ἔστατο εἰς τὸ σκοτεινότερον μέρος τῆς αὐλῆς· πρέπει νὰ τὸν φωνάζωμεν.

— Εὐγε, εὐγε ὁ Χενιέρος, ὁ Χενιέρος! ἐκράυγασε τὸ πλῆθος· ὁ Χενιέρος!

— Εὐγε! ἓνας στέφανος! πρέπει νὰ τὸν στεφανώσωμεν, προέτεινέ τις.

Οἱ Βέλγοι προσφέρουσι στεφάνους μετὰ τῆς αὐτῆς προθυμίας μετ' ἧς καὶ μουσικὰς συμφωνίας. Ἡ πρότασις λοιπὸν ἐγένετο δεκτὴ μετὰ παραφορᾶς, καὶ ἔτρεξαν πρὸς εὔρεσιν στεφάνου.

— Ἐπειδὴ δὲν πληροῖ τὰς εὐχὰς μας, ἐπειδὴ δὲν παρουσιάζεται, ἀναβήτε εἰς τὸ δωμάτιόν του, εἶπεν ὁ ἐφευρετὴς τῆς θριαμβευτικῆς προτάσεως. Ὑποχρεώσατέ τον νὰ τοποθετηθῇ εἰς τὸ παράθυρον, καὶ τότε ἐγὼ τοῦ θέτω ἐπιδεξιῶς τὸν στέφανον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς.

Ἀνάγκη πᾶσα ὁ Ροβενσὼν νὰ ὑπακούσῃ.

Ἀμφότεροι ἀνέβησαν λοιπὸν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ ποιητοῦ, καὶ ἐκτύπησαν ἐλαφρῶς τὴν θύραν τοῦ ὁ Χενιέρος ἤλθε νὰ ἀνοίξῃ ὁ ἴδιος.

— Γνωρίζω τὴν αἰτίαν τῆς ἐλεύσεώς σας, καὶ ποῖος σᾶς στέλλει, εἶπεν ὁ ὁδοιπὸρος. Εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σας, ἀλλ' ἀφήσατέ με νὰ ἐνδυθῶ.

— Δὲν εἶναι ἀνάγκη· σᾶς περιμένουν μετὰ τοσούτης ἀνυπομονησίας, ὥστε οὐδεὶς θὰ προσέξῃ εἰς τὸ ἀτιμέλητον τῶν ἐνδυμάτων σας· ἐκτὸς δὲ τούτου τὸ ἀτιμέλητον τῶν ὁδοιπόρων εἶναι λίαν συγγνωστόν.

— Ἀλλὰ ποῖος ἔλαβε τὴν καλὸσύνην νὰ σᾶς πληροφορήσῃ περὶ τῆς ἀφίξέως μου; εἰς ποῖον χρεωστῶ τὰς τοιαύτας καταδιώξεις;

— Ὅποια μετριοφροσύνη νὰ ὀνομάζετε καταδιώξεις τὰς τιμὰς, ἃς σᾶς ἀποδίδουσιν ἐπαξίως. Ἄλλως τε, Κύριε, ὁ φίλος σας Ροβενσὼν ἐγνώρισεν τὸν χαρακτῆρά σας.

— Ροβενσὼν! ὁ φίλος μου! ἀλλὰ δὲν γνωρίζω κανένα Ροβενσὼν! πρῶτην φορὰν ἀκούω τὸ ὄνομά του!

— Ναι, ἐγώ, εἶπεν ὁ ἀερонаύτης, ὅστις ἐν τῇ ἀποτυχίᾳ ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ἐκθαμβοῦ ὁδοιπόρου.

— Ἀλλὰ δὲν σὰς γνωρίζω, Κύριε.

— Συγχωρήσατε ἐν τῇ πανηγυρικῇ ταύτῃ ἡμέρᾳ τὰ πρὸς ὑμᾶς σφάλματά μου. Τὰ ἐξομολογῆται, μετανοεῖ, προσέθηκεν ὁ νέος Βέλγος· μὴ τὸν τιμωρῆτε πλέον, προσποιούμενοι ὅτι δὲν τὸν γνωρίζετε.

— Ἄν δὲν ἔχασα εἰσέτι τὸ λογικόν μου, θὰ τὸ χάσω μετ' ὀλίγον, ἀνέκραξε θρηνηδῶς ὁ ἀτυχὴς ἐν ἀπελπισίᾳ.

— Ὁ Χενιέρος! ὁ Χενιέρος! ἠκούσθησαν μυρία φωναί.

Ἐπεσεν ὡχρὸς καὶ ἀπηυδισμένος ἐπὶ τῆς ἑδρας του.

— Εἶναι λοιπὸν ἀληθὴς δολοφονία! Ἐνόμιζον ὅτι τὰ εἶχα μὲ ἕναν ἄνθρωπον, καὶ ἰδοὺ ὁλόκληρος λαὸς ζητεῖ τὴν κεφαλὴν μου, εἶπε μὲ πικρὸν γέλωτα.

— Ναι, τὴν κεφαλὴν σας ζητοῦν, διέκοψεν ὁ Βέλγος, παρεξηγῶν τὴν ἔννοιαν τῆς φράσεως. Μὴ ἐπιμένετε πλέον ἀρνούμενοι, καταδεχθῆτε νὰ τὴν προσφέρετε.

— Νὰ δώσω τὴν κεφαλὴν μου! νὰ δώσω τὴν κεφαλὴν μου! ἐπανέλαθεν ὁ ἀτυχὴς ἐν ταραχῇ, ὥστε εὐρισκόμενος ἐν συγκεχυμένῳ ἐνείκῳ καὶ μὴ δὲν πλέον ἐννοῶν.

Ὁ νέος Βέλγος ἠνέφξε τὸ παράθυρον μετὰ ταχύτητος καὶ ῥιφθεὶς ἐπὶ τοῦ Γάλλου παρέσυρεν αὐτὸν πρὸς αὐτό· ἐκεῖνος δὲ ἐνόμισεν ὅτι θέλουσι νὰ τὸν κρημνίσωσι καὶ νὰ τὸν βρῖψωσι εἰς τὸ πλῆθος· ἐπιάσθη λοιπὸν παντὶ σθένει ἀπὸ τὸν ἐξώστην. Ἄμα τὸν εἶδον οἱ θεαταί, συγκινηθέντες ἀπὸ τὴν μετριοφροσύνην τοῦ ποιητοῦ καὶ τὴν ἀντίστασιν του πρὸς τὰς προσφερομένας αὐτῷ τιμὰς, ἐξέπεμψαν ζητωκραυγὰς ἱκανὰς νὰ διαβρίξωσι τὸ ἀκουστικὸν ὄργανον πυροβολιστοῦ, συνειθισμένου εἰς τοὺς κρότους τῆς κανονοστοιχίας.

Τέλος πάντων κατάρθωσε ν' ἀποσπασθῇ ἀπὸ τὰς ἀγκάλας τοῦ Βέλγου, ἐνῷ ὁ Ροβενσὼν ἔφευγε, καὶ ὠθήσας τὸν ἐνθουσιῶδη θαυμαστήν του ἐκτὸς τοῦ δωματίου, καταπλαγέντα βεβαίως ἐκ τῆς τοιαύτης συμπεριφορᾶς· ἐκλειδῶθη ἐντὸς, ἔκλεισε τὸ παράθυρον καὶ κατεβίβασεν ὀρμητικῶς τὰ παραπετάσματα. Τότε δὲ ἐνῷ κατεγίνετο, πρᾶγμα τι ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας του.

— Στέφανος! Στέφανος! πραγματικῶς καθὼς

τὸ ἔλεγεν, ἦτο νὰ γίνῃ τις τρελὸς

Ἐνῷ ἔμειναν ἐκεῖ ὡς λίθος, καὶ ἐπίστευαν ὅτι ἦτο παίγνιον ἐφιάλτου, ὅστις τὸ ἀληθὲς ἀναμνησθεὶς μετὰ τοῦ ψεύδους μὲ φανταστικώτατα χρώματα, ἤκουσεν αἶφνης ὑπόκωφον βοὴν εἰς τὴν κλίματ' ὠμίλου ταπεινῇ τῇ φωνῇ καὶ ἐβάδιζον μετὰ προφυλάξεως. Μετ' ὀλίγον ὁ κρότος, κατέστη ἐπαισθητότερος καὶ ἐγγύτερος. Ἐστάθησαν εἰς τὴν θύραν τοῦ δωματίου του, ὅπου ἐγένετο μυστηριώδης τις σύσχεψις, καὶ ἔπειτα ἔκρουσαν αὐτὴν ἐλαφρῶς. Ἐπειδὴ δὲ δὲν ἀπεκρίνετο ἐπέμενον, καὶ φωνὴ τις ἠκούσθη διὰ τῆς ὀπῆς τοῦ κλειθροῦ.

— Κύριε Χενιέρε, ἀνοίξατέ μας, μὴ ἐνκντιοῦσθε μὴν ὑποκρίνεσθε πλέον ἀνωφελῶς· ὁ ἐν Βρυξέλλαις εὐρισκόμενος φίλος σας Κ. Ροβενσὼν, ὁ περιφημὸς φυσικὸς, σὰς ἀνεγνώρισε κάλλιστα.

— Δὲν σὰς γνωρίζω, ποτὲ δὲν ἐγνώρισα οὔτε Ροβενσὼνα, οὔτε φυσικόν τινα· πότε θὰ τελειώσῃ ὁλος αὐτὸς ὁ μυστικισμός; τί θέλετε ἀπὸ ἐμέ;

— Νὰ σὰς παρακαλέσωμεν νὰ τιμῆσθε διὰ τῆς παρουσίας σας τὸ ἔκτακτον συμπόσιον, τὸ ὁποῖον θέλομεν νὰ σὰς προσφέρωμεν.

— Συμπόσιον! εἰς ἐμέ; διατί; οὔτε σὰς γνωρίζω οὔτε μὲ γνωρίζετε!

— Πόσον ἰδιότροποι εἶναι οἱ μεγάλοι ποιηταί; εἶπεν εἰς τοὺς συνεταίρους του εἰς ἕκ τῶν πολιορκούντων τὴν θύραν, παράδοξος ἐπιμονή! ἀνάγκη πᾶσα διὰ τῆς βίας νὰ ἐπιτύχωμεν τὸ ζητούμενον. Μοῦ διηγήθησαν ὅτι κατέφυγόν ποτε εἰς αὐτὸ τὸ μέσον οἱ θαυμασταὶ τοῦ Ρουσσώ, καὶ ὅτι ὁ μέγας ἐκεῖνος ἀνὴρ ἔμεινε λίαν εὐχαριστήμενος· θὰ ἰδῆτε!

— Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἤρχισε ν' ἀνασηκῶν τὴν θύραν δι' ὅλων αὐτοῦ τῶν δυνάμεων. Αἶφνης τὸ κλειθρον ὑπεχώρισε καὶ ἡ θύρα ἠνεῳχθη βιαίως· ὁ εὐφυὲς κατορθωτὴς τῆς πράξεως αὐτῆς, γαῦρος διὰ τὴν ἐπιτυχίαν, εἰσέβαλλε πρῶτος εἰς τὸ δωμάτιον καὶ λαβὼν εἰς τὰς ἀγκάλας του τὸν ὁδοιπόρον ἐκόμισεν αὐτὸν ὡς νήπιον ἐνώπιον τῶν φίλων του, ἐκπεμπόντων χαρμολύπους κραυγὰς. Μετὰ πέντε λεπτά ὁ ξένος εὐρίσκετο καθήμενος εἰς τὴν θέσιν τῆς τιμῆς μεγάλης τραπέζης. Ματαίως διεμαρτυρήθη ἐκ νέου, ματαίως ἐζήτησε νὰ τῷ ἐπιτρέψωσι πρὸς στιγμὴν νὰ ἐνδυσθῇ ὀλίγον εὐπροσπῶς· ἠγαγκάσθη ἐκὼν ἀέλων νὰ μείνῃ ὡς ἐν αἰχμαλωσίᾳ· ἐπ' ἀνάγκης ἦτο νὰ συμμετάσχη τοῦ ἐξαιρέτου δείπνου, ἂν καὶ ἐνδεδυμένος τὰ νυκτικὰ του.

Ὁ ἀερωνκῦτης Ροβενσὼν καθήμενος δεξιά τοῦ ἥρωος τῆς τελετῆς ἦτον ἴσως ὁ μόνος ἐκ τῶν συνδαιτημόνων, ὁ μὴ ἀποδίδων τὴν ὀφειλομένην τιμὴν εἰς τὸ φαγητόν. Ἐφαίνετο δυσθυμῶν, καὶ ἀντήλλασσεν ἀνωφαλῶς βλέμματα συνεννοήσεως μετὰ τῶν ἄλλων συνδαιτημόνων, ὡσάκεις ὁ Χενιέρος ἤκουε μετ' ἐκπλήξεως τοὺς οἰκίους λόγους τοῦ γείτονός του. ἤρχισαν νὰ πιστεύωσι γενικῶς ὅτι ὁ ἀξιώτιμος φυσικὸς πολὺ ὀλίγον ἐγνώριζε τὸ ὑψηλὸν ἐκεῖνο ὑποκείμενον, καὶ ὅτι παρὰ πολὺ ἐπῆλθεν ἐαυτὸν διατεινόμενος φιλίαν ἀδελφικὴν μετὰ τοῦ ποιητοῦ. Κατησχνημένος καὶ δυσανα-
σχετῶν, ὡς πᾶς ψεύστης συλληφθεὶς ἐπ' αὐτοφρόνῳ, καὶ βλέπων καταρρέον ὅλον τὸ οἰκοδόμημά του, ἤθελε δώσει μετὰ χαρᾶς χίλια τάλληρα ὅπως εὐ-
ρεθῇ ἐκάτὸν λεύγα μακρὰν τῶν Βρυξελλῶν καὶ τοῦ συμποσίου. Φεῦ! ἔπρεπε νὰ μείνῃ ἐκεῖ ἐπὶ τῶν ἀνθρώκων, τοὺς ὁποίους αὐτὸς ἤναψε, καὶ νὰ προσποιητῇ τοῦλάχιστον τὸν εὐθυμον ἐν ταυκῇ καταδρομῇ.

Μετὰ τὸ ἐπίδειπνον εἰς τῶν συνδαιτημόνων ἠγέρθη, ἐν ἡκρᾷ συγκινήσει καὶ ταραχῇ ἐξέβαλε τοῦ κόλπου του χαρτίον τι καὶ ἐξεφώνησε μὲ πρέμουςαν φωνὴν τὴν ἐξῆς πρόποσιν.

— Προπίνω ὑπὲρ τοῦ Χενιέρου, τοῦ μεγάλου ποιητοῦ! τοῦ διασήμου δραματοποιῦ, τοῦ οὐοίου τὴν εὐφυίαν θαυμάζει τὸ Βέλγιον καὶ σύμπασα ἡ Εὐρώπη! Εἶθε νὰ μὴ λησμονήσῃ ποτὲ τὴν φιλό-
ξενον ὑποδοχὴν, τὴν ὁποίαν ἡ πόλις τῶν Βρυξελλῶν ἔλαβε τὴν τιμὴν καὶ ἠξιώθη νὰ τῷ προσφέρῃ. Εἰς ὑγείαν τοῦ Χενιέρου, εἰς ὑγείαν τοῦ μεγάλου ποιητοῦ!

— Εἰς ὑγείαν τοῦ Χενιέρου, εἰς ὑγείαν τοῦ μεγάλου ποιητοῦ! ἐπανελάθον ἐν χορῷ οἱ συνδαιτημόνες.

Ἐκεῖνος δὲ πρὸς δὴ ἐγίνοντο αἱ τοιαῦται καὶ τηλικαῦται τιμαὶ ἠγέρθη. Πάντες ἐσιώπησαν καὶ ἠκροάσθησαν θρησκειτικῶς.

— Κύριοι, εἶπεν, εἶμαι λίαν συγκινημένος διὰ τὴν καλὴν σας ὑποδοχὴν, ἀλλὰ νομίζω ὅτι τὴν ὀφείλω εἰς μίαν παρεξήγησιν. Ἰσως ὑπάρχει τις δμώνυμος ποιητής, ἀλλὰ δόξα τῷ Θεῷ οὔτε αὐτὸν, οὔτε τοὺς στίχους του γνωρίζω ἐγώ. Εἶμαι ὁ Ματθαῖος Ἰωάννης Χενιέρος, οἰνοπώλης εἰς Βαρδῶ, καὶ ἦλθον ἐκ Παρισίων, ὅπως ἐξασχίσω τὸ ἐμπόριόν μου. . . .

Ζωηρὸς ψυθιρισμὸς δυσαρεσκείας διέκοψεν αὐτόν.

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν εἶναι παρὰ πολὺ, ἔλεγον, ἡ ἐπιμονὴ του καθίστάται ἀφόρητος διὰ τοίους

μᾶς ἐκλαμβάνει; δὲν εἴμεθα ἄνθρωποι διὰ νὰ μᾶς προσποιητῇ τὸν μυστηριώδη!

Ἐπειτα ἤρχισαν ν' ἀποτεινώνται πρὸς τὸν Ροβενσὼνα.

— Δοιπὸν, Κύριε, θέατε ἐν τέρμα εἰς τὴν ἐπιμονὴν, τὴν ὁποίαν ἔχει ὁ Κ. Χενιέρος, ὅπως ἀμφισβητῇ τὴν ταυτότητά του. Δὲν εἶναι αὐτὸς ὁ μέγας ποιητής, τὸν ὁποῖον κολακεύομεθα ὅτι φιλοξενούμεν; ὁ εὐφραδὴς αὐτοῦ κάλαμος δὲν ἔγραψε τὴν τραγωδίαν τοῦ Καρόλου Θ' ;

— Ὁ Κ. Χενιέρος εἶναι μέγας ποιητής, ἐθεβάϊω-
σεν ὁ Ροβενσὼν.

— Δὲν εἴσθε σεῖς ὁ φίλος του;

— Ἡ φιλία μεγάλου ἀνδρὸς εἶναι θεῖον εὐεργέτημα.

— Ἀλλὰ δὲν ἀπαντᾷτε κατ' εὐθεῖαν εἰς τὰς ἐρωτήσεις μας, διέκοψεν ὁ Ἡρακλῆς, ὁ διαρρήχης πρὸ ὀλίγου τὴν θύραν ὁ Κύριος εἶναι καὶ ἡ ὄχι ὁ ποιητής Χενιέρος;

— Ὁ ποιητής Κ. Χενιέρος, ἐψέλλισεν ὁ ψεύστης.

— Δοιπὸν Κ. Χενιέρε, ἐξηκολούθησεν ὁ γεννάδας ἐξαπτόμενος ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον, σὰς γνωστοποιῶ ἐκ μέρους μου καὶ ἐκ μέρους τῶν συμπολιτῶν μου, ὅτι πᾶσαν περαιτέρω ἄρνησίν σας θέλομεν θεωρήσει ὡς προσβολὴν καὶ ζητήσῃ ἰκανοποίησιν διὰ τῶν ὅπλων.

— Μονομαχίαν! μονομαχίαν!

— Ἐκλέξατε μεταξὺ τῆς φιλίας καὶ τῆς ἐκδικήσεώς μας.

— Ἐπειδὴ τὸ θέλετε, εἶπε μετὰ λύσσης, ἔστω! Εἶμαι μέγας ποιητής θέλετε τίποτε ἄλλο;

Ραγδαίαι χειροκροτήσεις διεδέχθησαν τὸν λόγον τοῦ πάντες ἔσπευσαν νὰ τὸν συγχαρῶσι διὰ μυρίων περιπτύξεων καὶ ἀσπασμῶν.

— Ὁ ῥήτωρ ἐξήτησεν ἐκ νέου τὸν λόγον.

— Τώρα, Κύριοι, πρέπει νὰ παρακαλεσωμεν τὸν Κ. Χενιέρον νὰ μᾶς ἀπαγγεῖλλῃ στίχους.

— Ἀλλὰ ποτὲ δὲν ἔαμα στίχους, οὔτε ἀνέγνωσα ποτέ!

Καὶ πάλιν ἀντήχησε μεγάλως ἡ φωνὴ τοῦ προγνωμοδοτήσαντος, ἐνῶ ἡ ἀγανάκτησις μετεύιδετο ἐκ νέου εἰς ὅλων τὰ πρόσωπα, ἐξημμένα ὑπὸ τοῦ οἴνου.

— Κύριοι, εἶπεν εἰς ξένος μετριοφρόνως καθήμενος εἰς ἀπόκεντρόν τι μέρος τῆς τραπέζης, ὅστις εἶχε ζητήσῃ τὴν ἀδειαν νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὸ συμπόσιον, μαθὼν ὅτι ὁ ἥρωος τῆς τελετῆς ἦτον ὁ Χενιέρος. Κύριοι, ὁ Κ. Χενιέρος ἔλαβε τὴν κα-
λοςύνην νὰ μοὶ ἐμπιστευθῇ τοὺς στίχους τοὺς ὁ-

ποίους προσφάτως συνέθεσεν. Ἄν μοι τὸ ἐπιτρέψῃς θέλω τοὺς ἀπαγγεῖλει, καὶ οὕτω γίνεται συμβιβασμός.

— Μάλιστα, μάλιστα!

Ἐνῷ ὁ Κ. Χενιέρος τὸν ἐθεώρει ἐκστατικός, ὁ ἄγνωστος ἐγερθεὶς ἀπήγγειλεν ἄσμα τι περὶ συκοφαντίας μετὰ τοσαύτης εὐφραδείας καὶ χάριτος, ὥστε ἔτυχε γενικῆς ἐπιδοκιμασίας. Μετὰ ταῦτα ἐδέησεν ὁ βασιλεὺς τῆς τελετῆς νὰ ὑποστῇ τὰς προσρήσεις καὶ τὰς συγχαριτηρίους εὐχὰς ἑνὸς ἐκάστου διὰ τοὺς ὁραίους καὶ ἐξαισίους στίχους του.

Τέλος ἡ πέμπτη τῆς πρώτης χάριτι Θεῷ ἔδωσε πέρας εἰς τὴν θορυβώδη αὐτὴν τελετὴν. Ὁ ποιητὴς ἀφέθη ἐλεύθερος ν' ἀναχωρήσῃ· ἀλλὰ μὲ ὅλην τὴν σπουδὴν του πρὸς ἀναχώρησιν δὲν ἠθέλησε νὰ ἐξέλθῃ τῆς αἰθούσης χωρὶς νὰ θλίψῃ τὴν χεῖρα ἐκείνου, ὅστις τόσον γενναίως ἔσπευσεν εἰς βοήθειάν του.

— Σὰς τὸ ἐπαναλαμβάνω, Κύριε, προσέθηκε τελειόνων τὰς εὐχαριστίας του, δὲν εἶμαι ποιητῆς, οὐδὲ γνωρίζω καὶ τὸν Κ. Χενιέρον τὸν σιτχοῦργόν· μάλιστα τὸν μισῶ διὰ πολλὰς αἰτίας· τὸ δυστύχημα εἶναι ὅτι εἴμεθα συνώνυμοι· ἐσχάτως ὑπέστην τόσους προπηλακισμούς δι' αὐτὴν τὴν ὀλεθρίαν σύμπτωσιν. Ἐν Παρισίους ἐκαθήμην ἡσύχως εἰς τὸν κῆπον τῶν ἀνακτόρων καὶ ἔπινον τὸν καφφὲν μου μεθ' ἑνὸς φίλου, ὅστις ὅταν ἀνεχώρει μοι εἶπεν «ὕγιαίνε Χενιέρε!» Αἰφνης βλέπω ὅλων τὰ βλέμματα στρεφόμενα ἐπ' αὐτὸν μετ' ἐκπλήξεως· ὁ σιτευτὸς μόσχος δὲν διεγείρει πλείονα περιέργειαν. Τέλος, ἐνῷ ὅπως ἐξηγήσω τὸ φαινόμενον τοῦτο παρετήρουν τὰ ἐνδύματά μου, μὴ τι γελοῖον ἐπ' αὐτῶν ὑπῆρχε, νέος τις ἀποχωρισθεὶς ὁμίλου τινος, ὁρᾷ, μοῦ ἀνατρέπει τὸν καφφὲν καὶ κραυγάζει — Δολοφόνε τί ἔκαμες τὸν ἀδελφόν σου Ἀνδρέαν;

Ἐγείρομαι διαμαρτυρούμενος, λέγω ὅτι ποτὲ δὲν εἶχον ἀδελφόν, τὸν ἀποκαλῶ συκοφάντην, τὸν ἀπειλῶ ὅτι θὰ τὸν καταδιώξω δικαστικῶς, ἀλλ' ἐκεῖνος μὲ προσκαλεῖ εἰς μονομαχίαν, δικηρῶν δὲ δημοσίᾳ ὅτι τὴν ἐπαύριον θὰ ἔλθῃ νὰ μοῦ κόψῃ τὸν λαιμόν.

— Δὲν εἶμαι πολεμηστής, Κύριε! ἡ σκηνὴ αὕτη μὲ ἔκαμε νὰ ἐπισπεύσω τὸ ταξιδεῖόν μου εἰς Βρυξέλλας κατὰ ὁκτώ ἡμέρας... καὶ αὐτοὶ οἱ δαιμονισμένοι Βέλγοι μὲ δολοφονοῦν μὲ τοὺς κώμους καὶ τὰ συμπόσια των! ὁ διάβολος νὰ ἐπάρῃ ὅλους τοὺς ποιητὰς γενικῶς, καὶ τὸν Χενιέ-

ρον ἰδίως!

— Κύριε, ἀπήντησε μειδιῶν ὁ ἄγνωστος, βεβαιωθῆτε ὅτι ὁ Κ. Χενιέρος θὰ λυπηθῇ πολὺ δι' ὅσα ὑπέστητε ἕνεκα αὐτοῦ, ἂν καὶ αὐτὸς δὲν πταίῃ διόλου.

Ἐπειτα ἐπλησίασε πρὸς τὸν Ροβενσῶνα·

— Γνωρίζετε ἀρκετὰ καλῶς τὸν ποιητὴν Χενιέρον, φίλτατε θαυματοποιεῖ βεβαίως θὰ τοῦ διηγηθῇτε τὸ συμβάν, πιστεύω δὲ ὅτι θὰ λυπηθῇ πολὺ· ἀλλὰ διατὶ δὲν ἐλάθετε τὴν καλοσύνην νὰ ἀπαλλάξῃτε τὸν κύριον, λέγοντες ὅτι αὐτὸς δὲν εἶναι ὁ ποιητής.

Ὁ ψεύστης ἠρυθρίασεν, ἔκαμε μορφασμὸν ἐμφαντικόν, καὶ ἐφιθύρισε τὴν λέξιν, μυστηκισμός.

— Κύριε, ἐξεκολούθησεν ὁ ξένος, εἴσαθε ἄνθρωπος λίαν εὐτράπελος, ὥστε ἐπιθυμῶ νὰ σὰς ἐπανιδῶ ὅταν ἔλθῃτε εἰς Παρισίους θὰ λάβῃτε τὸν κόπον νὰ μ' ἐπισκεφθῆτε· ἰδοὺ τὸ ὄνομά μου.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν τῷ ἔδωκε τὸ ἐπισκεπτήριόν του· ἄγνωστος ποῖον ὄνομα ἀνέγνωσεν ὁ φυσικός, ἀλλ' ὠχρίασεν. Ἐχαίρετῃσεν ἐδαφιαίως καὶ ἀνεχώρησε τὴν ἐπιούσαν εἰς Γερμανίαν.

Ὁ δὲ Κ. Χενιέρος ὁδοιπόρος καὶ οἰνοπώλης ἐν ταυτῷ ἀνεχώρησε τὴν ἐπιούσαν εἰς Παρισίους, καὶ παρευθὺς ἔσπευσε νὰ παρουσιασθῇ εἰς τὸ συμβούλιον τῆς ἐπικρατείας, ὅπως λάβῃ τὴν ἀδειαν νὰ προτάξῃ ἐν Σ εἰς τὸ ὄνομά του, μὲ τὴν προσθήκην τοῦ ὀνόματος τοῦ τόπου τῆς γεννήσεώς του. Ὑπεγράφετο λοιπὸν εἰς τὸ ἐξῆς *Χενιέρος Μακώρ*.

Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῆς «Χρυσαλλίδος.»

Κύριε Συντάκτα.

Ἡ *Χρυσαλλίς* εὐηρεστήθη νὰ τιμήσῃ ἐσχάτως τὸν *Φειδιαν* καὶ *Περικλῆ* μου διὰ μακρὰς κριτικῆς αὐτοῦ ἀναλύσεως. Μὴ ἐπεμβαίνων, μήτε δικαιούμενος νὰ ἐπέμβω εἰς τὰς καθόλου περὶ αὐτοῦ κρίσεις τῆς, ἥκιστα διατεθειμένος νὰ μιμηθῶ ἐπὶ καλλιτεχνικοῦ ἀντικειμένου τὸν *pro domo* λόγον τοῦ Κικέρωνος, λυποῦμαι μόνου ἀναγκάζομενος νὰ παρατηρήσω ὑμῖν ὅτι ἡ ὑπόθεσις τοῦ μικροῦ αὐτοῦ ποιήματός μου παρεμορφώθη ὅλως, ἐκτίθεμένη παρὰ τοῦ κριτικοῦ τῆς *Χρυσαλλίδος*.

Ἐξηγοῦμαι· Διχμερίζων ὁ Κύριος οὗτος τὸν ἄπλουν τοῦ *Φειδίου* καὶ *Περικλέους* μῦθον, παρα-